

La musique qui connecte nous – A zene, amely összeköt bennünket

Ha valaki azt mondta volna nekem három évvel ezelőtt, hogy franciát fogok tanulni, valószínűleg nem hittem volna neki, hiszen akkoriban a francia nyelvvel nem igazán találkoztam, mivel a környezetemben szinte mindenki angolul és németül tanult. Azonban ez két évvel ezelőtt megváltozott. Bár a francia egy nehéz nyelv, mégis érdekes, akárcsak az a történet, ahogyan megismerkedtem vele.

Ha valaki nagyon unatkozik a televízió előtt, mert éppen semmi érdekeset nem talál a csatornák közt, hajlamos kapcsolgatni a tévékészüléket, miközben átugrik az egyik adóról a másikra. Én is ezt tettem 2009 telén, amikor először megtaláltam az McM topot, amely nem más, mint egy francia zenecsatorna. Nemzetközi, illetve francia dalok felváltva szórakoztattak, és én lassan megszoktam, majd megkedveltem a francia kiejtést. Volt egy olyan francia dal azonban, amire először fel sem figyeltem. Csak néha-néha meghallottam, és amint jött a következő dal, meg is feledkeztem róla. Egy idő után, azonban azt vettem észre, hogy mindenhol ezt a francia dalt dúdolgatom: iskolába menet, a szünetekben, hazafele, otthon, a kisboltban, a zuhany alatt. Nem bírtam tovább, a kíváncsiság, hogy ki lehet az előadó, szinte átfúrta az oldalam, így a következő alkalommal, amikor ismét megláttam a televízió képernyőjén a vidáman zongorázó alakot, abban a minutumban rákerestem az Interneten. Csakhogy ott aztán nagy meglepetés ért. Ez a dal valójában egy francia musical, a Mozart L'opera Rock egyik részlete volt. Miközben a musical után kutattam, a videómegosztó oldalakon meghallgattam a többi zenét is. Mi tagadás, megszerettem azt a dalt, sőt az lett az egyik kedvencem.

Nagy rajongóvá váltam, megnéztem minden videót, ami a szereplőkről szólt, vagy esetleg néhány engedély nélküli felvételt is a műsorról, amiből természetesen alig értettem valamit, egészen pontosan semmit. A közösségi oldalakon a rockoperának köszönhetően egyre több francia ismerősre tettem szert, nem egyszer beszélgetésbe elegyedtek velem. Balszerencsémre, a „Bonjour”, az „Au Revoir” és „Merci” szavakban ki is merült a francia tudásom. Próbáltam elérni, hogy angolul társalogjunk, de ez sokan zokon vették, és azonnal faképnél hagytak. Ekkor határoztam el, hogy én márpedig franciául fogok tanulni. Azonnal rájöttem, hogy ez egy remek ötlet, hiszen így az újonnan szerzett ismerőseimmel is tudnék végre beszélgetni, ráadásul, a felvételeket is a darabról végre megérthetem.

Otthon találtam egy könyvet, amelyben az alapokat megtaláltam. Ez egy társalgási zsebkönyv volt utazóknak, amelynek segítségével bővítettem a francia tudásomat. Ez persze édes kevés volt ahhoz, hogy normális beszélgetést kezdeményezzek franciául, az Interneten keresztül. Szerencsémre volt egy olyan barátom, aki Franciaországban élt a szüleivel, még kiskorában, és ekkoriban franciából szándékozott érettségizni. Tanárral készült fel erre, és én azonnal

lecsaptam az információra. Ki ez a tanár? Esetleg elkérhetném az elérhetőségét? Miután megkaptam a telefonszámot, még aznap tárcsáztam. A tanárnő kedvesen fogadott, bemutatkoztunk és megbeszéltünk egy találkozót az egyik fagyizóban.

A találkának különleges indoka volt, hogy miért nem lehetett telefonon megbeszélni a nyelvórát. Kiderült, hogy van egy velem egyidős fiú, aki szintén az alapokról kezdené a francia tanulást. Ami hasznosnak bizonyult, hiszen így egymást ösztönözve tanultunk.

Megkezdődtek az órák, egyre többet tudtam meg franciául, és egyre bátrabb lettem a beszélgetések kezdeményezésében. Néhány óra után, azonban kezdtek elmaradozni ezek a francia tanulással töltött idők, mert egyre gyakrabban fordult elő, hogy a megbeszélt időpont valamilyen oknál fogva, valamelyikünknek nem volt jó.

Eltelt egy év, és alig jutottunk el néhány leckéig. Én elkeseredtem, hiszen megrekedt a tanulás. De nem adtam fel. Az Interneten rátaláltam jó pár francia nyelvoktató oldalra, beszereztem francia nyelvkönyveket, szótárat. Így a nyáron, míg a tanárral nem találkoztam, én csiszoltam és fejlesztettem az eddigi meglévő tudásomat. Amikor pedig jött a szeptember és az új tanév, elhatároztam, hogy nyelvvizsgát teszek le franciából. A tanárnóm lelkesen fogadta az ötletemet, és az elhatározásomnak köszönhetően tovább fejlődött a francia nyelvismeretem.

Szomorúan fogadtam azt a hírt, miszerint nem lesz több Mozart előadás. De szerencsére sikerült egy eredeti DVD-t beszereznem a műsorról, így semmiről nem maradtam le. Megismerkedtem néhány magyar lánnyal, akik szintén szeretik az előadást, és kiderült, hogy az egyikük francia nyelvet tanul az egyetemen. Ő vállalta, hogy lefordítja az egész előadást a számunkra. Legalább százszor láttam az előadást magyar felirattal, és a sokadik megnézés közben pedig már saját magam is megértettem, hogy melyik szó mit is jelent. Mondhatni játszva tanultam.

Bár a Mozart L'opera Rock előadássorozata véget ért, helyét egy újabb vette át: Dracula, l'amour plus fort que la mort. A francia ismerőseimmel immáron ez a téma, sőt, előre láthatólag van még két előadás, az Adam et Eve, illetve a 1789, les amants de la Bastille. Már merek beszélgetést kezdeményezni velük ezekről a témákról, illetve arról, hogy a Mozart szereplőivel jelenleg mi történik. Van köztük olyan, aki másmilyen darabokban szerepel, van aki CD-t ad ki, vagy máshogy egyengeti karrierje útját.

Egyetlen dalból indult ki az egész francia örület, amelynek a végeredménye rengeteg francia ismerős és barát, miközben akarva, akaratlan megismertem közelebbről a francia kultúrát is, a nyelv mellett. Hiszen amíg a francia nyelvvel ismerkedtem, elolvastam néhány könyvet a párizsi életről, láttam néhány filmet a franciákról. Mindent egybevéve, azt hiszem, kénytelen vagyok bevallani, hogy beleszerettem a francia kultúrába. Ha nem is leszek igazi francia, nekem az is elég, ha ezt a csodás nyelvet megismerhetem, és megérthetem.